

## Locul aripilor

Mihai Eminescu

---

Strecor degetele mele printre buclele-ți de aur,  
Raze cari cad în valuri pe un sân ce n-am văzut,  
Căci corsetul ce le-ascunde e o strajă la tezaur,  
Iară ochii-ți, gardianii, mă opresc și mă sumut.

Ochii tăi, înșelătorii! A ghici nu-i pot vreodată,  
Căci cu două înțeleșuri mă atrag și mă resping -  
Mă atrag când stau ca gheața cu privirea disperată,  
Mă resping când plin de flăcări eu de sânul tău m-ating.

O, atunci mâna ta-i tare și respinge cu putere  
Mâna mea, care profană ar intra în sanctuar  
Să se-ascundă-n sânii-ți tineri, pe când eu plin de plăcere  
Să uit lumea-n sărutarea-ți și în ochii tăi de jar.

Astăzi însă nu-s ca flama cea profană și avară,  
Inima mi-e sănătă astăzi, cald și dulce-i pieptul meu,  
Azi sunt cast ca rugăciunea și timid ca primăvara,  
Azi iubesc a ta ființă cum iubesc pe Dumnezeu.

Tu surâzi cu ne-ncrezare?... Cât de rea ești tu, copilă!  
Lasă ca sub gazul roșu eu la sânii-ți să pătrunz,  
Să deschii corsetul ista... Tu roșind să râzi gentilă,  
Eu s-apăs fruntea-mi arzândă între pieptii albi, rotunzi

Și să strecor a mea mână după gâtul-ți de zăpadă!  
Tu roșești... tu nu vrei, Marta?... O, de-ai ști ce caut eu...  
Ai surâde și-al tău umăr ai lăsa ca să se vadă,  
Să-ți privesc în ochi cu capul rezemat pe pieptul tău.

Cunjurând c-un braț molatec gâtul tău cel alb ca zarea,  
Apăsând fața-ți roșită pe-al meu piept bătând mereu,  
Eu cu cealaltă mână pe-ai tăi umeri de ninsoare:  
Locul aripilor albe le-aș căta-n delirul meu!

Locul ciunt unde aripa se-nalță albă c-argintul  
Când tu înger încă-n ceruri pluteai dulce, fericit,  
Locul de-unde-apoi căzură când tu, vizitând pământul  
Te-ai uitat... și-n lumea asta ca copilă te-ai trezit.